

PADON

PÁRATLAN OLDAL - LXII. évfolyam, 47. szám, 2018. november 23.

Két úr ül a padon. Nem együtt, nem is igazán egymás mellett. A pad két szélén, a lehető legnagyobb távolságot tartva. Egyikük jól öltözött, másikuk ruházata kopottas. Egyiket, mint aura, a black denim borotvaarcszesz illata lengi körül. A másiké olyasfajta szag, ami azok tulajdonsága, akik nem szoktak naponta zuhanyozni. Az egyik ölébe ejtve az imént olvasott újság. A másik lábánál, az összehajtogatott kartondoboz tetején, kissé gyűrött újságok: akár lepedőként vagy takaróként szolgálhattak. De nem csak különbségek vannak közöttük. Mindkettő elterpeszkedve, nyújtott és egymásra helyezett lábakkal ül. Élvezik a globális felmelegedés perverz ajándékát, a kedves és bamba november délutáni napsütést. A csalódott galamb méternyi repülését is nyomon követik, a madár látja, itt most nem terem morzsa. Mindketten elméláznak. Egyikük talán az imént olvasott esszé tartalmán, a másik, meglehet, ennen sorsán vagy csak az aznapi vacsora reményén. Ekkor lép oda hozzájuk a két rendőr. Udvariasan kérik az igazolványokat, hangsúlyt legfeljebb a lakcímkártya *lakcím* szava kap, de az is lehet, csak a kopott ruhás úr érzi így. Két perc múlva az egyik úr visszatemetkezhet újságjába. A másik az őrszobára tart, csekélyke papírvagyonát elkobozzák, és pénzbírságot kell majd fizetnie.

Magyarország, NER, 2018. A *Szabadság, egyenlőség, testvériség* helyébe réges-rég a *tekintély, hierarchia, ököljog* lépett.